

Cocorii

Flavius Laurian Duverna

Cocorii

Toamna, când picură norii
Și pretutindeni toate-s nude,
Pe cer în șiruri, trec cocorii
Porniți de cum se ivesc zorii
Și-un cântec jalnic se aude.

E-un cântec trist de bejenie
Ce-l cântă mereu an de an,
Și-auzi povestea-n pribegie
Ce și-o exprimă-n nostalgie
A vieții... spre un alt liman.

Peregrinând în cârduri mari
Zburând în unghi cutezător,
Se-așează-n față cei mai tari
La număr fiind deplini impari
Și rup văzduhu-n pieptul lor.

În drumul lung, de obosesc,
Din frunte ei cedează zborul,
Și rând pe rând se odihnesc
De pacea dulce și-amintesc
Iar cântecul, le spune dorul.

Lăsând în urmă plaiuri dragi
Și crânguri și câmpii bogate,
Și lunci înmiresmate-n fragi
Spre ele-aruncă priviri vagi
Prin glasuri triste-ndurerate.

Știind că-n final vor ajunge
Pe plaiuri calde, primitoare,
Unul în altul, se tot strânge
Voința lor nimic n-o frânge
Mai înde-aproape... fiecare.

Continuând nainte drumul,
Prin ordine tot și-armonie,
Au zborul egali pân-la unul
Și sunt o pildă, cum niciunul
În față stând, nu vor să fie.

Prin graiul lor necunoscut
Ei se-nțeleg, și-i o minune
'N-al lor insinct ce-i neștiut
Cum ori și care, îi priceput,
Prin disciplină, se supune.

Ca la un sunet de pe strune
Se strâng cu toții-n repliere,
Iar cântecul, pare că spune
Că au trecut peste genune,
Că prin unire, prind putere.

Astfel, ei au putut să reziste
Zburând prin lungi călătorii,
Mânați de doruri fanteziste
Peregrinând... ca să existe,
Supuși la multe intemperii.

La gândul de a se-ntoarce
La pajiști dragi ce au lăsat
Să le găsească-n bună pace
Răzbate dorul... de-a face
Atâta drum în lung și-n lat.

Prin viața lor tot peregrină,
Plecând și revenind mereu
Mărturisesc calea deplină
Și spun că-n ordinea divină
Instinct au dela Dumnezeu!

Flavius Laurian Duverna
12 octombrie 2006